

Вже вересень згубив останні пелюстки,
Останнє листя по степах розвіяв,
Ледь-ледь пройдеться берегом ріки,
Додолу опустивши довгі вії,
Кохана осінь. Вірна, ніби смерть,
Печальна, ніби тінь повечорова, —
І в холоді зітха сумна діброва,
І невпізнанна бродить круговерть.
Моя порадице на життєвiм розпуттi,
Остання хмарка з лiтньої грози,
Берiзки, в жовтi чобiтки узутi,
Згубили чар своєї бiрюзи.
Ставок затих, i бродять довгi тiнi —
Густi тумани чорних чагарiв.
I на водi гусиний крик. Години
Дождати годi. Ти також згорiв.

12.10.1961 р. озеро Кисегач